

HET JUDAS DILEMMA

HET JUDAS DILEMMA

Een novelle

Fred Beulen

Eerder verschenen:

MARTHA,

roman 2017

ISBN 9789402165494

KAMPEREN..... en andere ongein!

korte verhalen 2017

ISBN 9789402168839

Eerste druk: 2019

Schrijver: Fred Beulen

Coverontwerp: Brave New Books, Fred Beulen

Foto's Omslag: Leo Sikkenga (Foto Parkstad)

Redactie: Paul Krill, Marianne Beulen-Darmstadt

ISBN: 9789402184877

© Fred Beulen, Landgraaf

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, op welke wijze ook, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Ik draag dit boek, dat gelukkig niet autobiografisch is, op aan mijn beide dochters Marijke en Inge, het mooiste en waardevolste dat mijn relatie met hun moeder/mijn echtgenote Marianne, heeft voortgebracht. Als trotse vader houd ik ontzettend veel van ze.

Fred

1. Proloog

De dijk lag, languit uitgestrekt, in de zon en koesterde zich in de warmte. Er bovenop stonden een paar bomen die zacht heen en weer wiegden in de matige wind. Het gras op de helling van de dijk was bijna roerloos.

Niemand wist waarom deze dijk er eigenlijk lag. Het was niet zo dat er aan een zijde een rivier of een kanaal langs liep, zoals gewoonlijk, of wat dan ook. Aan de ene kant liep er een weg langs naar het dorp dat je een paar kilometer verderop kon zien liggen, en aan de andere kant lagen velden in de zon, met helemaal aan het eind een bos. Gewoon een landelijk tafereel.

Deze dijk had geen functie meer en het was maar de vraag of die er in het verleden ooit was geweest. Maar het leverde wel een prachtig en rustgevend beeld op.

Ergens aan het begin ervan stond een auto geparkeerd en enkele meters daarnaast lag een man op zijn rug.

Eric lag in het warme gras en dacht na over het verleden. Vanmorgen had zijn telefoon ineens gerinkeld en toen hij opnam was het enige dat een monotone stem tegen hem zei: "Het is gebeurd".

De stem had zich niet voorgesteld en de ander belde zonder nummerherkenning. Maar toch wist Eric meteen wie hem hier wat wilde vertellen. Een glimlach verried dat Eric de boodschap met genoeg ontving.

Nu lag hij hier en dacht terug aan wat er de laatste jaren was gebeurd.

Achtentwintig jaar geleden had hij zich in dit dorp gevestigd als advocaat en procureur. Toen hij destijds door zijn latere

kantoorgenoten gevraagd werd om bij hen te komen werken en aldus het nieuw op te richten kantoor in dit dorp te gaan bemannen, had hij eerst moeten nadenken of hij hier eigenlijk wel zou willen wonen.

Hij was zo'n vijftienvijftig jaar daarvoor in deze omgeving geboren en eigenlijk heel tevreden in dat deel van Nederland waar hij de laatste vijf jaar had gewoond. Maar de spoeling was op dat moment dun voor juristen en toen de telefoon dan ook rinkelde en hem door een oude studievriend gevraagd werd om eens te komen praten over een baan, vond hij eigenlijk dat het niet verantwoord was om een dergelijk aanbod te laten lopen. Dus was hij er maar begonnen.

De eerste jaren waren rustig verlopen, maar naarmate hij meer en meer in het sociale leven ingeburgerd raakte, nam de druk toe en ontstond er steeds meer stress. Het kantoor groeide en Eric had bij tijd en wijle het gevoel de grip te verliezen. Maar gelukkig keerde het tij op tijd toen er nieuwe collega's bij kwamen, en langzaam aan was hij zich beter gaan voelen in zijn praktijk.

Ze hadden zich gesetteld in het dorp. In het begin was dat, ook voor zijn vrouw, moeilijk geweest. Het dorp was leeg en zij voelden zich buitenstaanders. Maar toen ze opgenomen werden in de kring van de dorpsnotabelen, kwam een en ander in een stroomversnelling en nu was hij inmiddels een bekende dorpsgenoot geworden.

Ook zijn vrouw had haar weg gevonden en was lid van diverse clubjes, deed vrijwilligerswerk en genoot aanzien in het dorp. Dat was al begonnen toen de kinderen gekomen waren en die naar school gingen. Zij werden gevraagd voor het schoolbestuur en oudercomité en zijn vrouw was al snel voorleesmoeder en overblijfmoeder.

Het dorp was uiteindelijk goed voor hen geweest en had hen in haar midden opgenomen. Ze leefden in geborgenheid. In dit dorp hadden zij hun eerste huis gekocht, hadden hun kinderen de eerste rondjes op de fiets gereden, waren ze voor het eerst naar school gegaan, hadden de eerste vriendjes gehad.

Allerlei verenigingen waren niet tevergeefs naar hem toe gekomen en gretig had hij in het begin toegestemd, iedere keer als hij weer gevraagd werd voor een bestuursfunctie. Daarbij speelde een rol dat hij het gevoel had iets terug te moeten geven aan de gemeenschap waarin hij leefde en zijn brood verdiende.

De kinderen groeiden voorspoedig op in de landelijke omgeving. Waar vrienden met hun kinderen naar buiten de stad moesten rijden om een koe te zien, voelen of ruiken, staken Eric en zijn gezin gewoon de straat over en stonden tussen de vriendelijke viervoeters.

Pas later gingen ze beseffen hoe bevoorrecht ze waren in die tijd. Eigenlijk geen echte problemen, rustig leven en vooral omdat ze elkaar hadden. Natuurlijk waren er ups en downs, maar toch.....

In het begin hadden ze nog wel eens overwogen om de boel te verkopen en weer weg te trekken, maar later lieten ze dat idee varen. Waarschijnlijk zou het overal weer wennen worden en waarom die eerste moeilijke jaren, waarin alles opgebouwd moest worden, nog eens overdoen als het hier inmiddels allemaal goed liep?

En dus was het er nooit meer van gekomen om weg te gaan. Ook niet van de verdergaande plannen, zoals zijn wens om te promoveren. In het begin wilde hij een dissertatie schrijven en had dat zelfs nog tot onderdeel van de onderhandelingen met zijn toekomstige kantoorgenoten gemaakt. Later verdampte die wens en vond hij het verder wel goed. Voor de

praktijk had hij er niets aan en de tijd en het geld kon hij beter investeren in de opbouw van zijn praktijk.

Niet dat hij daar verder ooit spijt van had gehad, maar daaraan terugdenkend, vond hij toch wel dat zijn leven op een aantal punten wel erg anders was gelopen dan hij vroeger wenste. Zo wilde hij in zijn studententijd nog wel rechter of officier van justitie worden, maar het werd de advocatuur. Gek eigenlijk hoe een simpele “twist of fate”, in dit geval een telefoontje van een oude studievriend, je leven zo kon veranderen.

Af en toe staken de oude plannen wel weer eens de kop op. Als hij weer eens dacht aan de toekomst en zich hardop afvroeg of hij dit werk ook in de komende jaren wilde blijven doen, dacht hij weer aan zijn oude wens om bij de rechterlijke macht te gaan. Ze zouden hem wellicht best wel willen, maar wilde hij hen ook?

In ieder geval was hij er nooit toe overgegaan om daadwerkelijk te solliciteren. Het glazen huis waarin hij dan dacht te moeten gaan leven, het opgeven van zijn “vrijheid van handelen” voor het roulatiesysteem waar rechters onder gebukt gaan, dat ervoor zorgde dat ze iedere drie jaar weer in een andere functie kwamen, en ook de financiële voordelen van het hebben van een eigen zaak, maakten dat hij er steeds weer voor koos om toch door te gaan met datgene dat hij deed en waar hij ook goed in was. Maar toch bleef het van tijd tot tijd knagen.

Wellicht dat hij het ook in dit vak en in dit dorp zou hebben afgemaakt, ware het niet dat zijn leven, zonder het te willen, van vandaag op morgen drastisch gewijzigd zou worden op een manier die zijn bestaan op de kop zette, zó dat alles anders werd.

Dit alles spookte Eric door zijn hoofd. De zon was inmiddels achter een wolk verdwenen en Eric ritste zijn jack dicht. Het werd ineens wat frisser.

Hij stond op en liep naar de auto. Achter het stuur gezeten, keek hij in de spiegel naar het dorp in de verte. Toen startte hij de auto, draaide en reed weg in de richting van het dorp. Naar huis.

2. 23 oktober 2008

Het was inmiddels schemerig geworden in de werkkamer. Mr. Eric Janssen ruimde zijn bureau op om naar huis te gaan, want hij wilde eerder weg vandaag. Ergens in het gebouw waren nog een collega en twee dames van de administratie aan het werk, maar hij kon zich niet voorstellen dat er nog hard gewerkt werd. Dat was gebruikelijk op een vrijdagmiddag. Iedereen was al bezig met het weekend, sommigen collega's waren zelfs al weg.

“Ga jij even langs de slijter voor wat wijn straks?”, had zijn vrouw vanmorgen gevraagd toen hij wegging naar zijn werk. “Henk en Pauline komen eten en we hebben niet veel in huis”. Eric wist wat dat betekende. Monique, zijn vrouw, zou iets lekkers en voor die tijd culinair verantwoord koken en hij moest de bijpassende wijn uitzoeken, maar het probleem was dat hij niet wist wat ze zou maken. Dus had hij even gebeld om mede te delen dat hij nu weg zou gaan en om te vragen wat de pot zou schaffen.

Henk was een oud-studiegenoot die later ook collega was geworden. Al vanaf het moment dat ze beiden afgestudeerd waren, gingen ze regelmatig bij elkaar eten. Dat hield de vriendschap gaande; regelmatig bij elkaar eten en bijpraten, soms ook wel eens uit eten. Eigenlijk verveelde dat nooit, ook omdat ze het als “stellen” goed met elkaar konden vinden.

Het kantoor straalde een wat oubollige sfeer en deels vergane glorie uit. Er moest nodig weer eens geschilderd worden en dan kon een “upgrade” ook geen kwaad. Eric deed het licht in zijn kamer uit, keek nog eens of zijn computer ook

wel echt uit stond en liep vervolgens de deur uit. Hij stak de straat over, stapte in zijn auto en reed weg.

Het zou Italiaans worden vanavond. Natuurlijk Italiaans, want dat was grote mode op het moment. Dus ook Italiaanse wijn. Gelukkig was de slijter ook een kennis en dus kon hij gerust vragen wat de beste keus zou zijn. Gewapend met enkele flessen lekkere wijn ging Eric later naar huis.

Toen hij naar binnen liep, kwamen de geuren hem al tegemoet. Hier werden culinaire wondertjes verricht, want koken was een ware passie voor Monique, een passie die hij zelf wel eens miste in zijn leven. De laatste tijd gebeurde er niet zo veel meer dat in hem het heilige vuur deed ontwaken. Hij wist niet goed waardoor dat kwam, maar aan de andere kant deerde het hem nu ook weer niet zo.

Op verzoek van zijn vrouw dekte hij de tafel en zette de wijnglazen klaar. Henk en Pauline waren mensen voor wie je dat allemaal graag deed omdat ze het wel konden waarderen. Vooral Henk kon je zien genieten als hij achter een bord lekker eten zat met een goed glas wijn. Hij was ook niet voor niets te dik geworden de laatste jaren.

Toen hij klaar was liep Eric de keuken in en vroeg aan zijn vrouw: "Waar zijn de kinderen eigenlijk?"

"Eefje is boven en Trijntje is er nog niet. Die is na school met Carolien uit haar klas meegegaan en komt pas later naar huis. Ze wilden straks nog een uurtje uitgaan."

Voor Eric was dit goed. Hij vond dat de kinderen ook moesten genieten en het er maar van moesten nemen als het mogelijk was. Dus als ze leuke dingen deden, genoot Eric ook. De kinderen deden het goed op school en dus hadden ze ook recht op ontspanning.

Eefje van 16 zat in 4 HAVO en Trijntje, de oudste, was inmiddels alweer 19 en zat in het eerste jaar van een HBO opleiding.

“Heb je nog afgesproken dat wij haar gaan ophalen straks?”

“Nee, ik heb gezegd dat ze maar met de bus terug moet komen, want dan hoeven wij niet meer weg als Henk en Pauline er zijn. De fiets kan ze bij Carolien laten staan. Halen we morgen wel even op.”

Eric vond het prima. Kon hij tenminste zelf ook wat drinken zonder dat hij nog moest rijden. Het staat zo slordig als je als advocaat gepakt wordt terwijl je hebt gereden onder invloed. Moet je bij je oude studievrienden voorkomen!

Omdat hij zijn vrouw toch niet kon helpen met het koken, liep hij terug naar de woonkamer om alvast wat muziek klaar te leggen. Niet te hard en niet te wild, was altijd het devies. Want dat leidt af volgens Monique. Alan Parsons Project leek hem wel wat voor vanavond.

Terwijl hij zo bezig was, hoorde hij een auto de oprit oprijden. “Daar komen ze volgens mij.”

“Nu al?”, zei Monique, “dat is wel vroeg. Ik ben nog helemaal niet klaar. Moet jij ze maar even bezighouden.”

Eric liep naar de deur, opende en zag hoe Henk en Pauline uitstapten. Uitbundig begroetten ze elkaar en kusten de wederzijdse echtgenotes. Zoals altijd zat de sfeer er van meet af aan in.

Pauline liep meteen achter Monique de keuken in. “Wat ruikt het hier lekker!” en weg waren de dames. De heren gingen vóór in de kamer zitten. Eric schonk voor hen beiden alvast een glas wijn in.

“Ik moet niet te veel drinken”, zei Henk, “want ik heb morgen piketdienst. Je weet hoe dat gaat. Steeds die politiebureaus